

джебъ, съ Братияновци, съ Голесковци, съ Розе и съ Болякъ той живѣяше като братъ. На Гиковци, на Стурдзовци, на Рибесковци и на Щърбеевци той отзлужваше до колкото можаше, ту съ конче, ту съ хубавичко лиценце, ту съ злато за голѣмички проценти. Той е ходилъ въ двореца на князь Куза и даже на сегашний господарь. Хубаво си живѣяше, но че му се поиска да стане знаменитъ чловѣкъ, войникъ, и той се записа въ комитета. Той, наисгина стана вѣйвода, но той нѣма ли утрѣ да вози вода въ Русчушкийтъ затворъ или да се люлѣе на нѣкоя бѣсилка? Той горчиво съжеляваше за своята сждба, но отиваше въ Свищовъ и отиваше съ войска, защото обѣщаното трѣбва да изпълни, при това още и задатъкъ е взетъ

— Азъ се заклѣхъ на Георги съ своята честь че ще влѣза въ Свищовъ, и ще влѣза.

Войската на вѣйводитѣ отиваше както отиватъ българскитѣ жетвари Шопитѣ на жетва; стволоветѣ на пушкитѣ блѣстяха като сѣрпове. Тѣ вървяха единъ нодиръ други и се распрѣснаха по двѣтъ страни на пхтя.

Въ Свищовъ тогава се памираха до петдесетъ пѣши и конни щастливци запгити, които се нѣдаха съ кокошки и баници и се напиваха съ дунавско вино. Случайно, на походъ, тамъ ноцгузаше единъ полуескадронъ румелийска кавалерия съ векилъ—юзбашията, дързкий и свирѣлий Джаферъ-ага, родомъ отъ Анадолъ, роденъ въ Спарта, ако и не лакедемонска, но при всичко това Спартанецъ. Той чуваше на разсѣмване вистрѣлитѣ отъ къмъ Дунава, но не испрати за разузнаване своигѣ кавалеристи за да не ги разбужда и да не побърка на отпочивката на конетѣ; но той испрати чаушина при каймакамина и юзбашията на запгитѣ за да узнае каква е тая прѣплаха на румжиский брѣгъ.

Каймакамина отговори:

— Румжнитѣ се веселятъ, шенликъ правятъ; има у тѣхъ излишенъ барутъ и излишне оржжие; а като сж тѣ страхливи и не смѣятъ да отидатъ противъ людитѣ, то тѣ стрѣлятъ връзъ вработата; ний сме навикнали на